

Arrest

nr. 237 453 van 25 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 20 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken, verlengd door het koninklijk besluit van 26 mei 2020.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2020, die de partijen in kennis stelt van het motief waarop het beroep op het eerste zicht door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partij van 12 juni 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer 4en op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus verkregen heeft in Duitsland (adm.doss., map landeninformatie, asiédossier Duitsland).

Verzoeker brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Aangezien de geldigheid van verzoekers vluchtelingenstatus niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er op dat verzoeker niet zouden kunnen terugkeren naar Duitsland, of dat zijn verblijfsvergunning die verband houdt met zijn status van persoon die internationale bescherming geniet desgevallend niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen. Dat zijn verblijfsstatus niet meer zou geldig zijn omdat hij reeds 3 jaar niet meer in Duitsland verblijft, wordt niet ondersteund door objectief verifieerbare informatie waardoor dit niet meer dan een blote bewering blijft.

3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, verzoeker niet aantoont dat de bescherming die hem in Duitsland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Duitsland.

Verzoeker slaagt er niet in de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten, nu hij slechts kritiek uit op het gevoerde beleid in Duitsland waar, ter bevordering van hun integratie, begunstigen van internationale bescherming verplicht worden om voor een periode van 3 jaar hun woonplaats in te nemen in de staat waar hun asiélprocedure werd gevoerd. De Raad wijst er op dat het een prerogatief is van de Duitse overheid om haar eigen integratiebeleid te bepalen. Voormeld beleid van de Duitse overheid vormt bovendien in geen geval een tekortkoming die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt waardoor verzoekers terugkeer naar Duitsland tot gevolg heeft dat hij, zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het grondgebied van Duitsland te worden toegelaten.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Duitsland."

2. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3. De Raad stelt in voorliggende zaak vast dat verzoekende partij in de pleitnota van 12 juni 2020 verwijst naar de feiten en de middelen uit haar verzoekschrift, en de argumenten zoals aangehaald in haar verzoekschrift herneemt. Daar verzoekende partij in de pleitnota geen repliek formuleert op de in de beschikking van 5 juni 2020 opgenomen grond, dient erop gewezen dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

Waar verzoekende partij in haar pleitnota algemeen, zonder verdere toelichting, aanhaalt dat aan haar geen specifieke steunmaatregelen werden verleend tijdens haar persoonlijk onderhoud omdat zij geen attesten heeft voorgelegd waaruit zou blijken dat zij niet in staat zou zijn deel te nemen aan de procedure ten gevolge van een psychologische problematiek, en het CGVS stelt dat uit het persoonlijk onderhoud blijkt dat zij zich momenteel in een emotioneel moeilijke periode bevindt en het psychologisch moeilijk heeft, stelt de Raad vast dat deze argumentatie een nieuw middel tegen de motivering van de bestreden beslissing betreft; nergens in haar verzoekschrift heeft verzoekende partij

hier enig gewag van gemaakt. De Raad wijst er op dat middelen, ook indien deze de openbare orde raken, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. X; RvS 5 november 2010, nr. X; RvS 27 oktober 2010, nr. X; RvS 22 april 2010, nr. X; RvS 4 maart 2010, nr. X; RvS 10 februari 2010, nr. X), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. X). *In casu* was verzoekende partij in de mogelijkheid voormelde argumentatie eerder bij te brengen. Ook gelet op de rechten van verdediging was het aangewezen dit te doen, teneinde verweerder de kans te geven op voorhand kennis te nemen van het middel en het desgevallend te kunnen betwisten (cf. RvS 10 februari 2010, nr. X). Er dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij tevens nalaat aan te tonen dat zij dit middel niet kon ontwikkelen in haar inleidend verzoekschrift. De Raad herneemt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Het in de pleitnota van 12 juni 2020 nieuw ontwikkelde middel is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. X; RvS 3 mei 2011, nr. X; RvS 5 november 2010, nr. X; RvS 27 oktober 2010, nr. X). Ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoekende partij ook thans geen enkel document bijbrengt waaruit blijkt dat zij niet in staat zou zijn geweest om gehoord te worden op het CGVS zonder specifieke steunmaatregelen.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiend juni tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS